

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 16/2010-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. januára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. L. Š., Č., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 156/2000 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. L. Š. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. novembra 2009 doručená sťažnosť JUDr. L. Š., Č. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o

ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 156/2000.

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že „Navrhovateľka... podala v roku 2000 návrh o vyslovenie neplatnosti zmluvy o prevode nehnuteľnosti proti odporcom... v rade 2/JUDr. L. Š... pričom vec bola vedená na Okresnom súde v Čadci pod č. k. 10C 156/2000. Rozsudkom Najvyššieho súdu č. k. 5 Cdo 191/2008 zo dňa 14. 10. 2009, ktorý... bol doručený dňa 12. 11. 2009, bola predmetná vec právoplatne skončená...

Rozsudkom Okresného súdu Čadca č. 10 C 156/2000-347 zo dňa 12. 4. 2007 súd rozhodol... Proti rozsudku... podali odvolanie... Krajský súd Žilina ako súd odvolací rozsudkom č. 5Co/183/2007-422 zo dňa 26. 2. 2008 rozsudok... zmenil tak, že návrh navrhovateľky v celom rozsahu zamietol. Dňa 14. 7. 2008 podala navrhovateľka dovolanie na Najvyšší súd proti rozsudku Krajského súdu Žilina č. 5Co/183/2007-422 zo dňa 26. 2. 2008. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. k. 5 Cdo 191/2008 zo dňa 14. 10. 2009 dovolanie navrhovateľky zamietol.

Dňa 27. 6. 2000, 24. 10. 2002, 31. 5. 2005 a 12. 4. 2007 sa konali na Okresnom súde v Čadci pojednávania, pričom v dňoch 8. 1. 2004 a 26. 2. 2008 sa konali pojednávania na Krajskom súde v Žiline, avšak medzi týmito sa iné pojednávania nekonali. Vzhľadom k tomu, že medzi jednotlivými pojednávaniami je veľký časový interval mám za to, že zo strany Okresného súdu Čadca došlo k neúmerným zbytočným prietahom v prejednávanej veci.“

Na základe v sťažnosti uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo JUDr. L. Š... na prerokovanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu v Čadci vo veci vedenej pod č. k. 10 C 156/2000 porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva JUDr. L. Š... finančné zadostučinenie vo výške 16.596,96 €/500.000,- Sk ako náhradu nemajetkovej ujmy, ktoré je povinný zaplatiť porušovateľ do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s už uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 156/2000 porušil jeho základné právo zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo o inom zásahu dozvedieť.

Zo sťažnosti jednoznačne vyplýva, že okresný súd v predmetnej veci meritórne rozhodol rozsudkom z 12. apríla 2007, ktorý bol zmenený rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 183/2007-422 z 26. februára 2008 (tento nadobudol právoplatnosť 20. júna 2008). Sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 30. novembra 2009, t. j. po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty.

Podľa sťažovateľa dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu bola dodržaná, keďže dovolanie proti rozsudku krajského súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zamietol rozsudkom sp. zn. 5 Cdo 191/2008 zo 14. októbra 2009.

Skutočnosť, že vo veci bolo podané dovolanie najvyššiemu súdu, ktoré bolo zamietnuté, nemá vplyv na to, že konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 10 C 156/2000 bolo právoplatne skončené 20. júna 2008. Preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako oneskorene podanú.

Ústavný súd navyše poznamenáva, že medzi skutočnosťami, ktoré skúma podľa svojej štandardnej judikatúry pri namietaní porušenia ústavou zaručeného práva na verejné prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), patrí aj to, či v čase podania sťažnosti ústavnému súdu k namietanému porušovaniu práva ešte môže dochádzať a nečinnosť orgánu verejnej moci v tom čase ešte môže trvať.

Keďže pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd zistil, že okresný súd, proti ktorému sťažnosť smeruje, vo veci meritórne rozhodol 12. apríla 2007, a teda od tej doby už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvňovať priebeh namietaného konania ani spôsobovať prieťahy v ňom, bolo možné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť aj ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. januára 2010